

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

4. ZÁŘÍ 2005

Z obsahu:

Bůh chrání svůj lid

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
17. srpna 2005
- strana 2 -

Konzumovat, mít, dávat...

Angela Brigitte Römelová
- strana 4 -

„Mám jen to, co jsem dal“

Homilie Mons. Josefa
Hrdličky o svátku
Nanebevzetí Panny Marie
15. 8. 2005 v olomoucké
katedrále sv. Václava
- strana 5 -

Invaze islámu do Evropy

Fakta -
prognózy - důsledky
- strana 6 -

Misionář z Indie

- strana 9 -

„Předkoncilní“ - zamlžující a lživá kritika

Guido Horst
- strana 10 -

Počátky Církve (21)

Mario Galizzi
- strana 12 -

Deváté a desáté Boží při- kázání: „Nepožádáš“ (2)

P. Fridolin Außerdorfer
- strana 13 -

Výzvy fatimského poselství (24)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Naplněním zákona je láska... (srov. Řím 13,10)

Bůh chrání svůj lid

Když nasloucháme slovům žalmu 125, máme dojem, že nám před očima probíhá událost, kterou opěvuje druhá část knihy Izaiáš: *nový exodus*. Je to návrat Izraele z babylonského zajetí do země otců v důsledku ediktu perského krále Kýra v roce 538 před Kr. Opakuje se tedy radostný zážitek prvního exodu, když byl židovský národ vysvozen z egyptského otroctví.

Modlitba důvěry

Tento žalm získával zvláštní význam, když ho zpívali ve dnech, kdy se Izrael cítil ohrožen a zastrašen, protože byl vystaven nové zkoušce. Žalm obsahuje skutečně modlitbu o návrat těch, kteří jsou právě ve vězení (srov. v. 4). Stal se tak modlitbou národa k Bohu na jeho historické cestě, plné nebezpečí a zkoušek, ale vždy otevřené důvěře k Bohu Spasiteli a Osvoboditeli, opoře slabých a utlačovaných.

Svědectví Boží moci

Žalm uvádí do atmosféry jáso- tu: je zde smích, oslavuje se získaná svoboda, na rtech zaznívájí zpěvy radosti (srov. v. 1-2).

Reakce na znovu darovanou svobodu je dvojitá. Na jedné straně pohanské národy poznávají velikost Boha Izraele: *Velkou věc s nimi udělal Hospodin* (v. 2). Záchrana vyvoleného národa se stává jasným důkazem účinné a mocné existence Boha, který je aktivně přítomný v dějinách. Na druhé straně je úkolem Božího lidu vyznávat svou víru v Hospodina, který zachraňuje: *Velké věci s námi udělal Hospodin* (v. 3).

Plodnost bolesti a zármutku

Myšlenka se pak vrací do minulosti, kterou znovu prožívá s chvěním strachu a trpkosti. Chtěli bychom upřít pozornost na obraz rolníka, který Žalmista použil: *Kdo sejí v slzách, žnouť budou s jáсотem* (v. 5). Pod tíží práce někdy tvář zavlaží slzy: prová-

dí se namáhavá setba, snad určená k neužitečnosti a nezdaru. Ale když přijde hojná a radostná sklizeň, ukáže se, že ona bolest byla plodná.

Výmluvné obrazy

V tomto verši žalmu je shrnuta velká lekce o tajemství plodnosti života, který může obsahovat utrpení. Právě tak, jak to řekl Ježíš na prahu svého utrpení a smrti: *Jestliže zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo; jestliže však zemře, přinese mnoho užitku* (Jan 12,24).

Horizont žalmu se tedy otvírá slavnostní sklizni, symbolu radosti, která vzešla ze svobody, pokoje a prosperity, což jsou plody Božího požehnání. Tato modlitba je tedy zpěvem naděje, k níž se utíkáme, když jsme ponořeni do doby zkoušky, strachu, vnější hrozby a vnitřní sklíčenosti.

Může se však stát také obecnější výzvou k prožívání vlastních dnů a k uskutečňování vlastní volby v atmosféře věrnosti. Vytrvalost v dobrém, i když je nepochopená a má překážky, dospěje nakonec do přístavu světla, plodnosti a pokoje.

Právě to připomíná svatý Pavel Galatským: *Kdo seje do ducha, z ducha bude sklízet život věčný. Když prokazujeme dobro, nesmíme propadnout únavě. Vy-*

držíme-li, dočkáme se doby sklizně (Gal 6,8-9).

Příklad našeho Pána

Skončíme úvahou sv. Bedy Ctihodného (672/2-735) o žalmu 125, kterou komentuje slova, jimiž Ježíš oznamoval svým učedníkům smutek, který je čeká, a současně radost, která vytryskne z jejich zármutku (srov. Jan 16,20).

Béda připomíná, že „plakali a nařikali ti, kteří milovali Krista, když ho viděli zajatého nepřáteli, spoutaného, vedeného před soud, odsouzeného, bičovaného, posmívaného a nakonec ukřižovaného, probodeného kopím a pohřbeného. Radovali se naopak ti, kteří milovali svět..., když odsuzovali k nejpotupnější smrti toho, který jim byl na obtíž už jen tím, když ho viděli. Ze smrti Páně byli učedníci zarmoucení, ale když poznali jeho zmrtyvýchvstání, jejich zármutek se proměnil v radost; když pak viděli zázrak nanebevstoupení, s ještě větší radostí chválili a dobrořečili Pánu, jak dosvědčuje evangelista Lukáš (srov. Lk 24,53). Ale tato Pánova slova jsou vhodná pro všechny věřící, kteří nyní oprávněně pláčou a jsou smutní, protože nemohou ještě vidět toho, kterého milují, a protože dokud jsou v těle, vědí, že jsou daleko od vlasti a od království, i když jsou si jisti, že dospějí skrze námahy a boje k odměně. Je-

jich smutek se promění v radost, až po skončení bojů tohoto života přijmou odměnu života věčného, v souladu s tím, co pravi žalm: *Kdo sejí v slzách, žnouť budou s jáсотem*.“ (Omélie sul Vangelo [00969-01.02])

Bollettino Vaticano 17. 8. 2005
Mezitimulky redakce Světla

* * *

V závěru generální audiencie se Svatý otec vrátil ke zprávě o náhlé smrti bratra Rogera Schütze:

Hovořili jsme současně o smutku a o radosti. A opravdu, dnes ráno jsem dostal zprávu velmi smutnou, dramatickou. Během nešpor včera večer byl drahý bratr Roger Schütz, zakladatele Komunity Taizé, proboden a zabit, pravděpodobně úchylnou ženou. Tato zpráva mě zraňuje, protože právě včera jsem obdržel od bratra Rogera velice dojemný, velmi přátelský dopis. Píše v něm, že v hloubi svého srdce mi chce říct, „že jsme ve společenství s Vámi a s těmi, kteří jsou shromážděni v Kolíně.“ Pak píše, že bohužel ze zdravotních důvodů nebude moci osobně přijet do Kolína, ale bude duchovně přítomen spolu se svými bratry. Nakonec mi v tomto dopisu píše, že touží přijít co nejdříve do Říma, aby se se mnou setkal a řekl mi, že „naše Komunita Taizé chce kráčet ve společenství se Svatým otcem“. A pak píše vlastní rukou: „Svatý otče, ujišťuji Vás o svých pocitech hlubokého společenství. Bratr Roger z Taizé.“

V tomto okamžiku smutku můžeme pouze svěřit duši tohoto jeho věrného služebníka Pánově dobrotě. Víme, že smutek – jak jsme to slyšeli nyní v žalmu – se přerodí v radost. Bratr Schütz je v rukou věčné dobroty, věčné lásky, dospěl do věčné radosti. On nás napomíná a povzbuzuje, abychom byli věrnými pracovníky na vinici Páně vždy, i ve smutných situacích v jistotě, že Pán nás provází a dá nám svou radost. ■

EDITORIAL

Kniha A. Marchettiho *Druhý vatikánský koncil* zasluhuje, aby byla co nejdříve dostupná pro českého čtenáře. I její originál má vlastně značné zpoždění, a proto je tím spíše zapotřebí, aby posloužil k co nejrychlejšímu překonání škod, které způsobilo šíření nepravého „ducha koncilu“, který jako trojský kůň otevřel dokořán dveře i okna Nepříteli a ten pod pláštěm koncilní obnovy způsobil bez zábran ero-

zi autentických hodnot naší víry. Označit někoho nebo něco za „předkoncilní“ se rovná často úplné degradaci jako ztráta dobré pověsti.

Jedním z plodů „pokoncilního ducha“ je něco, co bychom mohli nazvat „vyprázdňování pojmů“ s cílem, aby se náročnost křesťanského života podle evangelia změnila na pohodlnou procházku do předem zajištěného nebeského

Pokračování na str. 11

Služba lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho.

Přicházíš za Pánem v pravou chvíli. Chce ti dnes vyložit, že tě chce učinit spolupracovníkem své milosrdné lásky. Krátce předtím, než jsi přišel, vyprávěl o radosti, jakou má jeho Otec z návratu každého hříšníka. Právě proto poslal na svět svého jediného Syna, aby hledal a spasil, co zahynulo⁽¹⁾. Dostává se ti cti i závazku zapojit se do tohoto díla záchrany. Tento závazek se tě týká nejen jako soukromé osoby, ale jako příslušníka církevní obce, ve které nemůžeš žít jen sám pro sebe.

Ježíš ti chce vysvětlit, jak se máš zachovávat k těm, které je třeba vyhledat, protože sešli na cestu hříchu. Poslouchej jeho slova s vědomím, že to, co ukládá tobě, ukládá i ostatním, jestliže jsi to ty, kdo se dopouští hříchu. Vyzvedává tak význam křesťanského společenství, kterému tak ukládá povinnost vzájemné lásky a pochopení a určuje závažná pravidla společného soužití.

Tyto Pánovy pokyny svědčí výmluvně o jeho milosrdenství a velkomyslnosti. Je to cesta, která má zbloudilým pomáhat k nápravě, a to způsobem, který se jeví jako lidsky nejbližší. Jako napomínajícího tě chce zapojit do řetězce své milosrdné lásky, aby ses tak zasloužil o blaho a spásu svého bratra. Jako hříšníkovi ti zajišťuje pomocnou ruku, která ti má zcela diskrétně pomáhat k opětovnému návratu.

Všimni si, že toho, kdo se dopouští hříchu, nepřestává Pán nazývat tvým bratrem. Všechno to, co je třeba podniknout k jeho záchraně, musí se odehrávat v ovzduší opravdové bratrské lásky. Mysli na to stejně, ať už máš někoho napomenout, nebo se napomenutí dostává tobě. Jestliže jsi pochybil a tvůj bratr tě chce napomenout, nepodkládej mu nijaké postranní, tím méně zlé úmysly. I když si v některém případě umíš představit laskavější a vlidnější formu domluvy, vycházej vždy z toho, že tvůj bratr k tobě přistupuje v upřímné snaze, ke které ho zavazuje jeho láska podle pokynu našeho Pána. Přijmi ho jako toho, kdo plní svou křesťanskou povinnost a kdo i v důvěrném a skrytém rozhovoru mezi čtyřma očima vystupuje jménem celého společenství.

Z Ježíšových slov také vyplývá, že se této křesťanské povinnosti nemůžeš vyhybat tím, že spoléháš na druhé nebo ji přesouváš na církevní obec. Pohoršení, které působí jed-

notlivec, ohrožuje celou obec, tedy i tebe. Především však vystavuje velkému nebezpečí zbloudilého. Čím déle prodlévá v hříchu, tím větší je pohoršení a tím obtížnější může být návrat a náprava. Neměl bys proto otálet, čekat na nějakou vhodnější příležitost, nebo dokonce přenechávat všechno náhodě. To, co ti ukládá bratrská láska, je tedy poskytnutí co nejrychlejší duchovní pomoci s cílem získat svého bratra. Nemůžeš tedy k němu přistupovat jako soudce, ale jako prostředník Božího milosrdenství. *Láska bližnímu neubližuje.* Ale pokud bys tuto povinnost lásky zanedbal a tvůj bratr zahynul, nevyhneš se odpovědnosti před Bohem.

Proto Pán vysvětluje, co dělat v případě, že taková bratrská snaha není úspěšná. Projeví-li se u viníka neústupnost, roste i povinnost důraznější a přísnější domluvy, která může mít nakonec formu veřejného napomenutí. Ale ještě dříve, než k tomu dojde, má se uskutečnit opakovaný rozhovor za účasti jednoho nebo dvou svědků. Teprve v případě, že nepomáhá nic a zbloudilý odmítá tvrdošijně i důrazné napomenutí církevních představených, vylučuje se tím sám ze společenství.

Zapamatuj si to pro případ, že by ses sám dopustil vážného provinění, a přesto bys odmítal službu lásky, kterou ti chtějí poskytnout tvoji bratři, a setrval bys zarputile na svém. Uvaž v klidu a s rozvahou, do jak nebezpečného stavu může dospět člověk, když lidská hrdost a pýcha zakalí jeho duchovní zrak natolik, že se raději vzdává společenství svých bratří než vlastního hříšného postoje. Sám Pán stanoví, že je povinností společenství, aby dalo přednost dobru církevní obce před ohledem na zatvrzelého jedince. Každé takové rozhodnutí je krajně bolestné, ale v případě zatvrzelosti nevyhnutelné. Jak závažná je to záležitost, poznáváš z toho, že sám Pán dává takovému rozhodnutí velkou váhu ujištěním, že Bůh v takovém případě plně respektuje soud církevních představených.

K tomu je také zapotřebí, aby si každý křesťan byl plně vědom, jak velký je to pro něho dar a milost, že může být členem církevního společenství. Sám Boží Syn má v něm tak velké zalíbení, že je posvěcuje svou stálou přítomností. Tam, kde žijí bratři a sestry ve shodě a jednomyslnosti, přebývá s velkým potěšením *uprostřed nich*. Zalíbení, s jakým Otec shlíží na svého Syna, platí i tomuto společenství. Je to *stádce vedené jeho rukou*.⁽²⁾ Jelikož sám Syn se připojuje k jeho společným prosbám, Otec je nemůže oslyšet.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 33,7-9

Toto praví Hospodin:

„Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš slovo z mých úst, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: ‚Zemřeš!‘ a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachráníš.“

2. čtení – Řím 13,8-10

Bratři!

Nebudte nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání ‚nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý‘, a je-li ještě nějaké přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

Evangelium – Mt 18,15-20

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neuposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník.

Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi.

Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Opravdové společenství, které spojuje pevný vztah vzájemné lásky a úcty a které se sytí a posiluje společnou modlitbou, je už samo o sobě pro své členy dobrou ochranou před zblouděním a pádem, a v případě, že přesto někdo sejde na cestu hříchu, nachází v něm pomoc a oporu, která usnadňuje cestu k návratu.

Kéž bychom dnes uposlechli jeho hlasu a nezatvrzovali svá srdce!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 19,10; ⁽²⁾ resp. žalm 95;

⁽³⁾ srov. tamt.

Konzumovat, mít, dávat...

Jak kněžství, tak mateřství „na plný úvazek“ nejsou dnes populární. Když na otázku „A co děláte jako povolání?“ někdo odpoví jedním z těch dvou, může si být jist, že sklídí soucitný pohled. Protože podle obecného názoru tyto činnosti brání zcela jistě v tom, plně se využít ve svých potřebách. Té jedné je zakázáno uskutečňovat se v partnerství a té druhé v uskutečnění povolání. Že by mohlo existovat větší uspokojení než jít za výlučně vlastními potřebami, je myšlenka, která nenachází přijetí. Kněží a matky však navzdory duchu doby dokládají jistotu: Dávat je blaženější než mít.

Katolická církev daruje společnosti dva anachronismy: celibátní kněžství a obraz matky. Obojí je znamením pro zcela jinou odpověď na otázku po smyslu a ceně života, než jakou dává současná konzumní společnost. Obojí má problémy v dalším dorostu. Obojí je „out“. Jak „out“ je povolání matky „na plný úvazek“, je možno zažít, když se na rodičovských setkáních matky představují a zdůrazňují své vlastní povolání, čímž chtějí zdůraznit svou samostatnost. Být „jen“

matkou není to, čím by se žena mohla představit. Je to jen její funkce.

U kněží je to podobné. I tady je osoba muže popisována něčím, co je jakoby „nad“ funkcí kněze. Často se hodnotí, že je nejen kněz, ale také člověk. Zřejmě i zde panuje na mnoha místech jakási neochota vymezit jedince jen tímto povoláním.

Požadavek povolání: Zřeknutí se

Jestliže – jak jsme řekli – jsou v těchto dvou povoláních podobnosti, jsou srovnatelné i důvody pro tyto problémy? To, co se tu objevuje jako rudý šátek, je v obou případech: zřeknutí se.

Na jedné straně se poukazuje na celibátní závazek, na druhé straně na zřeknutí se profesionální samostatnosti. Zřeknutí se hodnotí jako něco negativního, co je třeba eliminovat. Opatření, která vznášejí společnost, se týkají právě omezení tohoto zřeknutí: zrušení povinného celibátu na jedné straně a svěření dětí do cizí péče, resp. flexibilní pracovní doba na straně druhé.

Konzumní společnost zde pozvedá svůj všudypřítomný bojový pokřik: Chci mít! Ten se opírá o moderní nauku o ospravedlnění, spočívající v optimálním rozvoji osobnosti optimálním uspokojováním potřeb. Tím se ovšem sama konzumní společnost v odí za nos, protože provokuje stále nové potřeby, které nikdy nemohou být uspokojeny, jinak by se konzum zastavil. Že to vede k problémům, že se odříkání tabuizuje a uspokojování potřeb je dogma, už dlouho není žádným tajemstvím. Psychologové dětí a mládeže mohou o tom zpívat písně stejně jako sociální pracovníci a výchovní pomocníci.

Ve vztahu k oběma povoláním kněze a matky se tvrdí, že kněz je chudší o zkušenost skutečné sexuality a manželství, že je jakoby méně člověkem, stejně jako žena, která se zřeká profesionální samostatnosti a dalšího rozvoje svého nadání, je jakoby osobou, kterou je třeba brát méně vážně než ženu, která odmítá takové odříkání být uvázaná jen na domácí krb.

Křesťanství je dávání

Katolická církev je ve skutečnosti jediná instance, která se staví proti dogmatizaci takové-

ho konzumního myšlení, když říká: Chtěj dávat! Přesvědčující reprezentantky tohoto postoje, matky Terezy, se zeptal jeden hinduista, čím je podle ní křesťanství. Dostal tuto odpověď: „Křesťanství je dávání.“ Vycházejíc z tohoto poselství o dvoutisíciletých dějinách, jež jsou jako v ohnisku soustředěny v životopisech světců, představuje katolická církev dvě znamení, ve kterých se toto bojové heslo viditelně zračí: kněze a matku.

Již v sebeobětování Krista oslavuje katolická nauka ono zřeknutí se jako opravdové obohacení a naplnění osobnosti. Člověk není tím bohatší, čím více má, ale čím více dává. Takový postoj představuje ovšem pro konzumní společnost, která je postavena na „mít“, zásadní ohrožení. A proto se tak zarputile brání proti oběma oněm představitelům, pomlouvá je, diskredituje nebo ignoruje.

Dávat je blaženější než mít

Zmíněné životopisy svatých nabízejí ovšem ještě pohled na další zajímavou souvislost: Dávat činí šťastnějším než mít.

Nejen František z Assisi se cítil opravdu svobodný a šťastný, když měl méně nebo dokonce skoro nic, zatímco moderní doba nepostrádá příkladů, jak mnoho majetku může činit člověka nemocným a nešťastným. Protože podle dogmatu konzumní společnosti – Mít určuje osobu, ale konkrétní člověk má zkušenost, že nikdy nemá dost, že je tu stále něco, co nemá, ale jednoho dne bude chtít mít, docházíme ke konstatování: Buďto se konzumní společnost mýlí nebo lže. Mít nikdy neurčuje osobnost a nikdy ji nestabilizuje. Ovšem, odříkání ohrožuje určitým způsobem hospodářství, ale může zajistit duševní zdraví národa.

A to představuje pro společnost naději. Státisíce mladých lidí, kteří se vypravili do Říma, zřekli se pohodlných a teplých lůžek, pravidelného stolování, aby se ještě jednou setkali s již mrtvým papežem Janem Pavlem II., pochopili více z agónie konzumní společnosti než předchozí generace.

Jestliže se skrze papeže Jana Pavla II a Benedikta XVI. rozvinul v mladých lidech postoj „Chtěj dávat“, nebylo by nic překvapujícího, kdybychom v budoucnosti měli mnohem více kněží a matek. Pro společnost a pro lidi by to bylo velice dobré.

Z Komma 28/2005
přeložil -lš-

„Mám jen to, co jsem dal“

Homilie Mons. Josefa Hrdličky o svátku Nanebevzetí Panny Marie
15. 8. 2005 v olomoucké katedrále sv. Václava

Milé Boží děti, příběh, který právě dozněl (Lk 1,39-56), je bezesporu plný radosti a naděje. Je mi jasné, že i mé kázání, které má po tomto příběhu následovat, má být také poselstvím radosti a naděje. Často se nám zdá, že při zprávách ze světa spíše převládají zprávy horší nad těmito dobrými, někdy se i ptáme, zda zprávy špatné nemají v médiích přednost před těmi dobrými; ale nám má být jasno, že křesťanství vždy a za všech okolností znamená věrnost jedné zprávě, která má název evangelium, a to je radostná zvěst. Zpráva o největší radosti, jaká kdy byla člověku zvěstována.

Přítom ten dnešní příběh, na první pohled tak přívětivý a prozářený radostí, má v sobě cosi prorockého, nad čím se tají dech, což právě naše doba a naše společnost potřebuje nutně slyšet, pokud vůbec chce objevit naději pro svou vlastní budoucnost.

Velice by se mýlil, kdo by na scéně v tom dnešním příběhu viděl pouze dvě postavy – Alžbětu a Marii, dvě ženy, které se radostně a spontánně vítají. Jde o mnohem víc. Tam jsou totiž 4 bytosti. Obě ženy jsou v požehnaném stavu, obě čekají dítě, obě se radují a chválí Boha, že je pozval k tak velkým věcem, jako je mateřství, a nevýslovně se těší na své děti.

Je tam dokonce velice intimní detail zapsaný Lukášem, že v lůně Alžběty se děťátko pohulo.

Ano, zde někde je to prorocké jádro celého příběhu. Před časem vyslovil zesnulý papež Jan Pavel II. větu, že právě děti jsou budoucností každého ná-

roda, a dodal, že národy bez dětí jsou národy bez budoucnosti. Jde tedy o téma výsostně aktuální. Týká se všech evropských národů, které jsou ohroženy vymíráním, a náš národ je, jak víme, někde na čele.

Murilo: Nanebevzetí Panny Marie

Čtete údaje, že od doby, kdy nám byla darována svoboda, ubývá populace. Převažuje počet zemřelých nad narozenými, rakví je více než kolébek. Už řadu let se tento rozdíl pohybuje kolem minus 30 tisíc lidí ročně. Jako by každým rokem zmizelo v naší vlasti jedno třicetitisícové město. Školy se ruší pro nedostatek dětí. Průzkumy sociologické a demografické se shodují v tom, že pokud dnešní společnost neobjeví nebo nějak zásadně nezmění svůj hodnotový řád, těžko najdeme cestu, jak zastavit tento neblahý trend postupně mizející populace. Tyto průzkumy dále potvrzují, že pokud má naše doba tržní a spotřební zaměření, kde se vše poměřuje ziskem, penězi, majetkem, požitkem, kariérou a konzumním pohodlím, nutně mizí v lidech schopnost obětovat

se a tím se oslabuje i schopnost přežít a myslet na to, co bude po nás. Národ tak může rezignovat na svou vlastní budoucnost a ztratit důvod k další existenci. Křesťané ovšem v žádném případě nehodlají rezignovat. Jsou totiž živeni zvěstí plnou naděje a radosti. Jsou posilováni i pohledem na Matku Boží Pannu Marii.

Už tisíc let zpívá český národ v nejstarší písni svých dějin, kterou je známý svatováclavský chorál, slova: Nedej zahynouti nám ni budoucím. Dnes nás může právem napadnout, že bychom měli spíše volat: Nedej vyhnouti nám ni budoucím. Dnes nás totiž neohrožuje žádný ozbrojený nepřítel zvenčí, který by nás chtěl zničit, jako tomu bylo po staletí v dějinách, dnes je ten nepřítel skrytý někde uvnitř v nás. To, co nám dnes chybí, je ona zdravá touha po dětech, radost z dětí, vědomí, že právě rodičovství, mateřství, věrná láska a pevné rodiny činí člověka šťastným, plně rozvíjí jeho osobnost a dává smysl jeho životu. To je ono východisko, které otvírá naději na budoucnost.

V čem je prorocké dnešní evangelium? Ukazuje, jak je potřebné, aby každý národ, i ten náš, znovu objevil, co je to hodnota sebedarování a oběti, touhy po rodičovství. A právě toto doslova od nepaměti ztělesňuje pohled na Matku Boží Pannu Marii. Vždyť celé dějiny křesťanství vlastně začaly ve chvíli, kdy jedna mladá dívka jménem Maria řekla Bohu své – ANO, já chci to dítě, a stala se matkou Spasitele. Ano, touto cestou vstoupil Bůh do dějin, aby jim dal nový směr, plný naděje a požehnání.

Proto je i dnešní svátek tak významný, proto má onu prorockou sílu, která nám má připomenout, že nejsme stvořeni proto, aby nás pohltila prázdnota hmoty, ale abychom objevili novou inspiraci a sílu Božího pozvání k životu, k lásce, k budoucnosti.

V této olomoucké katedrále působil v minulém století velký arcibiskup, muž svatého života, Ant. Cyril Stojan. Byl to člověk sice prostého původu, ale hlubokého srdce. Ten mj. řekl jednou větu, kterou si zde často připomínáme. Ta věta zní: „Mám jen to, co jsem dal.“

Tato věta je v příkrém rozporu se vším, co hlásá tržní ekonomika. Ta nás přesvědčuje, že máme jen to, co jsme vydělali, získali, nahromadili. Jenže toto nikoho nespasí. Bůh jasně hovoří něco opačného: Máš jen to, co jsi dal, máš jen to, co jsi daroval, co jsi ztratil pro druhé, máš jen to, čeho jsi se zřekl, co jsi obětoval. To jediné se ti počítá, to je onen poklad v nebi, který ti nikdo nevezme, to je tvé jediné konto, které platí před Bohem, a to rozhodne o tvém věčném osudu.

Je třeba, abychom znovu objevili slovo OBĚŤ. Toto slovo jako by zcela vymizelo ze slovníku naší společnosti. Neslyšíme je v médiích ani je nečteme v tisku – a přece jde o klíčový pojem, který úzce souvisí s pojmem láska. Láska a oběť jsou dvě strany jedné mince. Vždy platí a bude platit: Není lásky bez oběti, a kdo odmítá oběť, nikdy nepozná lásku.

My jsme poznali lásku, která nás miluje až do krajnosti.

I tato naše bohoslužba je oběť, při které se Kristus obětuje na kříži z lásky k těm, které miluje až na smrt. Dává vše, co může dát. A z této oběti se přelévá síla z jeho srdce do všech, kteří toto jeho pozvání přijmou. Otevřme se, přátelé, této naději a tomuto daru. Pane Ježíši, přijď a pomoz nám slova proměnit v činy! ■

Invaze islámu do Evropy

Fakta - prognózy - důsledky

*Dr. Eberhard Troeger (*1938), spolupracovník Institutu pro islámské otázky Německé evangelické aliance, strávil 9 let v Egyptě. Je autorem řady knih, které jednájí o islámu a míšijních otázkách s tím spojených.*

Úvodní poznámky

Zabýváme-li se invazí islámu do Evropy, nesmíme přehlížet, že v Evropě mají velký vliv i východoasijská náboženství. Jako životní filozofie jsou dokonce relativně atraktivní, zatímco k islámu přestupuje z přesvědčení relativně jen málo Evropanů. Mezi východními náboženstvími a islámem je však jeden podstatný rozdíl: islám má svůj konkrétní program pro Evropu, a to nikoliv program pouze náboženský, ale také program společensko-politický a hospodářský. Evropané převážně dosud nepochopili, že islám je komplexní a takřka totalitárně pojatý životní řád. V toto smyslu definovala Islámská rada pro Evropu v Londýně v roce 1890 v jednom svém prohlášení islám následovně:

„Islám je víra, životní způsob a hnutí k zavedení islámského řádu ve světě.“⁽¹⁾ Zde je jasně vyjádřeno, že invazi do Evropy není možno chápat jen nábožensky, nýbrž také politicky.

Když mluvíme o islámu, co je tím vlastně míněno? Kdo je nositelem „invaze do Evropy“? Islámská rada mluví o hnutí, a to velmi správně vystihuje podstatu věci. Islám není nějaká superorganizace jako třeba katolická církev. Jen za prvních kalifů byl islám jednotné nábožensko-státní panství a prostor, pro který se vyvinul pojem „dům islámu“. V průběhu dějin se však islám rozpadl na řadu politicky odlišně pojatých vlád, náboženských sekt, teologických a právnických institucí a bratrstev organizovaných jako základní hnutí. Náborové aktivity vycházely převážně od nestátního islámu. Byly to především ony opoziční skupiny, např. šiitská odštěpení; dále jsou to bra-

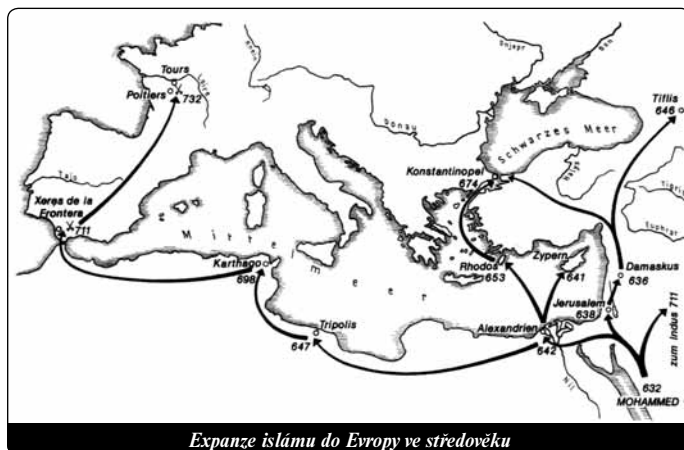
trstva, která měla nejdříve náboženské zaměření, ale později se politizovala, jak např. vahhabismus v Arábii, mahdismus v Súdánu a řád senussi v severní Africe. Mezitím přejal islám i moderní organizační formy, jako např. propagandisticky aktivní sekta Ahmadija nebo politicky orientované muslimské bratrstvo. Po celém světě jsou zakládána sdružení, spolky a konference. Jsou to převážně nestátní organizace, nositelé islámské expanze. Jsou však některé významné výjimky: iránský státní islám, který staví na tzv. šiismu dvanácti, a státní vahhabismus v Saúdské Arábii, které se zasazují s vynaložením značných finančních prostředků o šíření islámu. Delší čas to platilo i pro socialistický islám v Libyi. Na politické scéně vyvíjí rostoucí vliv Islamic Conference Organisation (ICO), která je sdružením islámsky orientovaných států. Ve smyslu toho, co bylo řečeno v úvodu, mají i nestátní islámské organizace svou politickou agendu.

Invaze do Evropy je autenticky islámská záležitost

Je to velký omyl domnívat se, že o Evropu usiluje jen moderní islamismus. Islámská Evropa

jako cíl je zakotvena v Koránu, podle kterého je islám jediné pravé náboženství pro všechny lidi. Již Korán zve všechny křesťany a židy a přirozeně všechny tzv. pohany, aby se stali muslimy. O nadřazenosti a vylučnosti nemůže být nejmenších pochyb. Morální dekadence Evropy tento nárok jediné posiluje. Pro mnoho muslimů upadla Evropa znovu do pohanství, a proto se dívají na islám jako na řešení evropských problémů.

V této souvislosti je třeba jmenovat především dva koránské koncepty: **da'wa a džihád**. Da'wa je výzva k přijetí islámu a jako taková je také součástí džihádu, který znamená sebnasazení pro islám jakožto úctu k Alláhu, a také pro islámský veřejně-politický řád: Lidé, kteří nepřijímají islám dobrovolně, mohou k tomu být také donuceni hospodářským, právním a politickým nátlakem. Cílem džihádu je vytvořit takové politické poměry, ve kterých již neexistuje nic jiného než islám. Dříve dobýval k tomuto cíli islám vojensky celá území (a také Evropu) tak, aby se žádný vladař nemohl zdráhat přijmout islám. Nyní je každému jasné, že vojensky Evropu dobýt není možno, ale je

Expanze islámu do Evropy ve středověku

Dr. Eberhard Troeger

zde mnoho dalších prostředků, jak tohoto cíle dosáhnout.

Cíl je tedy zcela jednoznačný, ale zdůvodnění, očekávání a metody mohou být u jednotlivých muslimských skupin velice odlišné.

„Zbožný islám“

U „zbožného islámu“ se vychází z toho, že Alláh sám obrátí Evropu k islámu tehdy, až bude chtít, a lidem nepřisluší, aby o to usilovali. Je to kvietistický islám, který doprovází islám během celého jeho trvání a který i dnes mnoho muslimů zastává. Živí se koránskými texty z Mekky, ale vychází také z mnoha negativních zkušeností, protože ho zneužilo mnoho mocnářů pro svůj vlastní prospěch.

Aktivistický islám

Protikladným směrem je aktivistický islám, který vychází z bojových medínských textů Koránu a inspiruje k da'wa a k džihádu. Často je vyprovokován útoky na islám, jako např. křížovými výpravami, vyhnáním muslimů ze Španělska, kolonialismem, křesťanskými misemi, komunismem a šířením úpadkové západní kultury a v neposlední řadě existencí Izraele v srdci arabského světa. Již více než 100 let je tento islám na vzestupu a rozhodným způsobem poznamenává projevy současného islámu.

Různé podoby islamismu

Je nezbytné vidět, že islámský akcionismus, resp. islamismus má mnoho podob. Chtěl bych zde popsat dvě z nich. Jsou zde

především islamisté, kteří zastávají názor, že všechny akce musejí vycházet z islámských společenství a jejich vedení, tedy pokud možno z islámského státu. Tento islamismus se vyznačuje dlouhodobými cíli a dlouhým dechem. Jejich přednostními prostředky jsou pokojný nábor pro islám, pronikání do společnosti hospodářskými opatřeními a politickým lobby-systémem. Jiná varianta bere záležitost do svých vlastních rukou a vede boj nezávisle na islámském státě.

Muslimským státům a jejich vůdcům, ale i umírněným skupinám se vyčítá zbabělost a vmlouvání Západu a tím korupce. Tito radikální islamisté bojují tedy na dvou frontách, na jedné proti – podle jejich názoru – zkorumpovanému islámu a na druhé proti nepřítelům islámu. Vzorem je jim v tom – a to nikoliv neprávem – sám Mohammed, který podle nich bojoval v Medíně proti rouhačům a v Mekce proti bezbožníkům. Metody radikálního islamismu jsou revoluce a teror a oni to zdůvodňují tak, že jim jako menšině jiná možnost nezbyvá. Chtějí proto dosáhnout nadvlády v určité zemi násilným převratem, a kde to není možné, chtějí zemi zastrašit a rozvrátit terorem.

Postup v Evropě

V Evropě teď operují především pokojní aktivisté, ale jsou zde přítomni i radikální islamisté. Ti jsou připraveni udeřit, jak se to ukázalo ve Španělsku a v Anglii.

Cíle a metody da'wa a džihádu v Evropě

Islámské da'wa představuje islám jako nadřazený náboženský a společenský řád. Islám prý vytváří pokoj v životě jednotlivce i společnosti a řeší problémy Evropy. Křesťanství v Evropě podle něho naopak očividně selhalo.

Tento názor se šíří v mnoha brožurách a knihách. Pro da'wa

se využívá rozhovorů a televizních pořadů a literatury. Vznáší se obvinění neznalosti a záměrného falšování islámu a zdůrazňuje se nárok, že jedině muslimové mají právo představovat islám. Kritická prezentace islámu je označována jako „islamofobie“ a jsou požadovány zákony proti diskriminaci. Tím požadují islamisté omezení svobody názoru.

Skupiny da'wa pracují strategicky⁽²⁾ a cílevědomě, vychovávají své novináře, pedagogy a právníky a používají k tomu značné finanční prostředky, které plynou ze Saúdské Arábie a jiných zemí. Pokoušejí se koupit si mediální podnikatele a ovlivňovat veřejné mínění islámem. Cílem je přirozeně získat elitu a ovlivňovat profesury na univerzitách. K tomu cíli se zaměřují i orientalistické instituty, které vychovávají islámské vědce budoucnosti.

K autentickým islámským aktivitám patří boj o islámské rámcové podmínky a praktické obyčejy islámského životního způsobu. Evropské státy mají povolit islámský řád odívání i ve veřejném životě, respektovat islámské zákony pro stravování, připustit muslimské svátky a muslimské modlitby během pracovní doby, účast na páteční modlitbě i v pracovní době, muezzinovo provolávání přes reproduktory, stavbu mešit v městských centrech, zákaz úroků v bankovníctví atd. Seznam je dlouhý a v mnoha bodech dochází ke kolizi s evropskou křesťanskou tradicí, která sice neodděluje světskou a duchovní oblast, ale pokládá je za rozdílné sféry. Dávejte, co je císařovo, císaři, co je Božího, Bohu (Mt 22,21). Tento Ježíšův příkaz autentický islám odmítá. Islám usiluje spíše o jednotu náboženského a světského řádu. To znamená konkrétně buďto islamizaci celého státu, nebo vytvoření paralelní islámské společnosti uvnitř sekulárního státu s cílem pomalého rozšiřování islámské nadvlády. Podle mého názoru

Bojovníci džihádu

musí sekulární stát obě tyto cesty odmítnout a hájit základ rovnosti všech občanů. Jinak by existovalo záhy v jednom státě dvojí právo, a to by poškozovalo nemuslimy. K tomu jeden příklad: Jestliže by ve státě platilo islámské právo, nesměl by muslim opustit islám. To ovšem zásadně odporuje základnímu zákonu náboženské svobody.

Je zcela jasné, že zápas islámu o islamizaci evropské společnosti bude tvrdý boj. Je už v plném běhu a bude držet Evropu v napětí celé 21. století. Muslimové zaplavují naše soudy celou řadou případů a některé právní bitvy již vyhráli. Přitom argumentují náboženskou svobodou a využívají liberální řád pro svůj vlastní prospěch. Používají liberální řád k tomu, aby ho postupně odbourali⁽³⁾. Někteří znalci jsou toho názoru, že křesťanský a liberální laděná Evropa již v podstatě prohrála. Bude záležet na tom, zda si nemuslimské elity dostatečně uvědomí dějiny a hodnoty Evropy a odhodlají se k duchovní a právní obraně. Nemuslimové se nesmí dát oklamat, když se muslimové slovy hlásí k evropské ústavě. Muslimští intelektuálové žijící v Evropě už dávno vědí, že odpovídající většina může změnit každou ústavu.

Islám se snaží o ekonomický vliv pomocí nesmírného kapitálu, který plyne z příjmů za ropu. Bohužel Evropané jsou tak ma-

terialisticky zaslepení, že kvůli krátkodobému prospěchu akceptují vliv islámského kapitálu. V bankovníctví už se objevují náznaky uznat islámské praktiky, které zakazují úroky.

Politický tlak na Evropu se dnes uskutečňuje především v rámci OSN prostřednictvím Organizace islámské konference (OIC), která sdružuje islámské státy. Přitom muslimům nahrává nejednota evropských zemí a Západu. Mají to lehké – podle zásady „divide et impera“ vrážet klín mezi Evropu a Ameriku. Koketování některých Evropanů s Tureckem, Íránem a arabskými zeměmi usnadňuje muslimům rozlišovat mezi „dobrymi“ a „špatnými“ Evropany.

Tato taktika se využívá úspěšně i vůči křesťanským církvím. „Dobří křesťané“ jsou z islámského pohledu ti, kteří podporují islám, relativizují křesťanskou víru, upouštějí od božského synovství Ježíše Krista a jeho výkupitelského díla, požadují společenství „abrahámských náboženství“, připouštějí islám jako cestu spásy, Mohammeda jako proroka a Korán jako Boží slovo. „Zlí křesťané“ jsou ti, kteří trvají na Bibli a zastávají postoj, že je třeba plnit misijní poslání a odmítají islám jako cestu spásy. Bohužel již mnohokrát se muslimům v průběhu dějin podařilo křesťany rozdělit. I nyní je evropské křesťanství vzhledem k islámu nejednotné a tato tragika usnadňuje islámu, aby získával půdu.

Konečně jmenujme demografickou katastrofu Evropy jakožto důsledek odpadu od Boha. Vysoká porodnost u muslimů a jejich ustavičné přistěhovalectví mají za následek ustavičný růst podílu muslimského obyvatelstva. K tomu přistupuje pomalá, ale trvalá tendence přestupů křesťanů k islámu z nejrůznějších důvodů.

Dosáhne islám svých cílů?

Prognózy můžeme dělat jen s vědomím, že budoucnost je

v rukou Božích a všechno může dopadnout zcela jinak, než jak tušíme a jak se obáváme.

Čistě lidsky řečeno budeme mít v budoucnosti v Evropě co do činění se silným a sebevědomým islámem. Musíme vycházet z toho, že muslimové a jejich organizace se dále rozvíjejí a sjednocují. Každopádně se islám stane v Evropě silnou společenskou a politickou silou.

Otevřenou zůstává otázka, zda se islám vzdá svého autentického cíle, tzn. jednoty víry a státu, a zredukuje ho pouze na svou náboženskou stránku. Mnoho evropských politiků doufá v jakýsi humanistický euro-islám, který si vezme za vzor zhumanizované evropské křesťanství. Takové naděje se mi jeví jako navýsost zrádné a nepřiměřené. Tak jako křesťanství se nemůže vzdát svého základu a podstaty – a my očekáváme od Boha obnovu křesťanství na biblickém základě, tak si také Evropané nesmí myslet, že islám se jako politické světové náboženství může vzdát své podstaty. Myslím si, že si děláme velké iluze i pokud jde o Turecko. I turecký islám může každou chvíli prožít radikální restauraci v islámském duchu. Proto se mi zdá krajně lehkomyšlné usilovat o připojení Turecka do Evropské unie.

Je islám pro Evropany atraktivní? Zatím mnoho Evropanů cítí odpor k právnímu a bojovnému islámu. Naproti tomu náboženský islám a jeho kultura, zvláště sufismus, se těší u některých Evropanů nemalým sympatiím. Islám se jeví atraktivní pro všechny lidi, kteří odmítají křesťanství jako učení o trojjediném Bohu, o ztracení hříšníků a o smíření v Kristu a současně hledají nějakou tzv. spiritualitu. Islám má dlouhou „spirituální“ tradici a lidi, kteří chtějí nějakou obecnou víru v Boha a osobní religiozitu, může islám velice dobře obsloužit. Bohužel nemůžeme přehlížet, že určitá křesťanská teologie, který redukuje křesťanskou

„A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.“ (Zj 12,1)

víru na humanismus a spiritualitu a háže přes palubu staré proprium křesťanské víry, vykazují velkou spřízněnost s islámem. Nesmíme také přehlížet, že moderní člověk, který tápe v nejistotách, může v zákonnosti islámu nacházet určitou oporu. Islám má tedy jako náboženství v Evropě své vyhlídky, a pokud se jednou stane z oportunistických důvodů vhodné stát se muslimem, můžeme se dočkat toho, že velké zástupy Evropanů přejdou k islámu.

Může se však také stát, že Evropa se rozpomene na své staré kořeny a vyvine silné protisíly. Může dojít k boji o skutečně svobodnou společnost proti islámskému totalitarismu. Může dojít i k obratu ve vztahu k dětem. To všechno je ve vyhlídce a je na nás, abychom se o to vroucně modlili.

Budoucnost Evropy, která zajišťuje svobodný prostor pro křesťanské poselství a křesťanskou církev, bude záviset na tom, zda dojde k velké duchovní obnově, tzn. k obnově teologie a k uvědomění misijní povinnosti. Dojde-li k tomu, může se naopak mnoho muslimů stát křesťany, protože mezi prostými muslimy existuje také otevřenost vůči evangeliu a rozčarování z islámu. Pak

by měl islám mnohem obtížněji dosáhnout svých cílů.

Je islám Boží výzvou k pokání?

Tato otázka není nová.⁽⁴⁾ Stojí za ní poznání, že Bůh je Pánem i nad islámem a islám může mít své místo v dějinném jednání a soudu Božím. Připustil, aby Pyrenejský poloostrov byl více než 500 let převážně muslimský. Připustil, aby byl Balkán ve 14. století islamizován, ale dopustil také, aby Turci byli r. 1529 a r. 1683 odrazeni. Co chce Bůh říci evropskými dějinami? Budou Evropané naslouchat Boží výzvě k pokání?

Je nejnovější vpád islámu do Evropy výzvou, aby se odvrátila od své bezbožnosti? Není to také soud nad církví, která v mnoha oblastech opustila půdu evangelia? Synkretismus, redukce biblického poselství na sociální a osobně psychologickou oblast, morální rozpad rodiny, to vše se před církví nezastavilo! Dojde k obrácení křesťanství a jednotlivých křesťanů? Jen tak je možno odvrátit metlu islámu jako Boží soud.

Co dělat konkrétně?

Každý evropský křesťan je jako občan vyzván k odpovědnosti za společnost. Stát musí

islám vykázat do mezí, kde nemůže uplatňovat své totalitární požadavky, a chránit rovnost a svobodu všech svých občanů. Kvůli rovnosti všech občanů nemůže islám požívat zvláštních práv. Kvůli svobodě všech musí také islám přijmout nezbytná omezení. Abychom tomu správně porozuměli, potřebujeme politiky s hlubokou znalostí islámu, potřebujeme vyškolené politiky, novináře, teology, pedagogy. Potřebujeme organizace, které by poskytly stipendia křesťanům, aby mohli studovat islámskou vědu.

O duchovní obnovu evropské církve se musíme naléhavě a vytrvale modlit. Musíme však také studovat vědu islámských teologů, abychom se s ní dokázali vypořádat.

Evropské křesťanství musí usilovat o obnovu etických hodnot a etických standardů. To je nutné i kvůli misii mezi muslimy. Muslimové, kteří se otevírají křesťanské víře, musí vědět, že křesťanství není jen smíření s Bohem, ale také život podle Božích přikázání.

Křesťanská misie mezi muslimy se musí stát záležitostí všech křesťanských obcí. To je možné jen po novém hlubokém křesťanském uvědomění. Tato misie není záležitostí několika málo jedinců, nýbrž musí vstoupit do povědomí jako základní poslání křesťanů.

Z Der Fels 8-9/2005
přeložil -lš-

(Kráčeno)

⁽¹⁾ Universal Islamic Declaration 28. 4. 1980 New Horizon, Londýn.

⁽²⁾ Srov. Khurrama Murad, Islamic Movement in the West., Reflection on some Issues, The Islamic Foundation, Leicester 1981.

⁽³⁾ Je již velkou ironií, že islamisté si posluhují tím, co zásadně odmítají.

⁽⁴⁾ Srov. Andreas Baumann, Der Islam – Gottes Ruf zum Umkehr? Basel/ Giesen 2003.

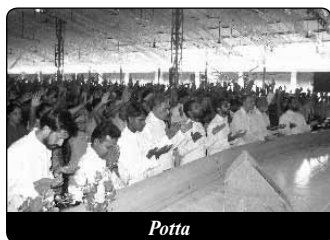
Misionář z Indie

Pater Joseph Vadakkel

Evropa, která kdysi vysílala tak četné misionáře do celého světa, stala se nyní sama misijní zemí. Kostely jsou často navštěvovány více jako muzejní památky než jako místo modlitby. Ustavičné dráždění smyslů nedopřává lidem v západním světě čas k tomu, aby si ujasnili velký nedostatek ve svém vlastním životě. Ale opět se probouzí touha po transcendenci, po životě z pramenů, které jsou nadpřirozené, o tom můžeme mluvit také jako o touze po Bohu. Ačkoliv mnoho lidí netuší, že právě katolická církev může uspokojit jejich touhu po odpovědi na velké otázky života, Bůh svůj lid neopouští. Posílá nám misionáře. Přicházejí ze zemí, kde kdysi působili evropští misionáři. Plody naší někdejší setby působí v době naší vyprahlosti.

Plodná Boží země

Zvláště dobré pole v dnešní době je indický stát Kerala. I když poměr křesťanů v Indii je sotva 4 %, je ve státě Kerala polovina obyvatel křesťanská. Ve 30 exercičních domech shromažďují se každoročně statisíce lidí. Zázraky uzdravení a obrácení přita-

hují i jinověrce, hinduisty a muslimy. Největším centrem je Potta. Na konci týdne sem přichází na 50 000 lidí na otevřené exercicie. Vláda dala zřídit dokonce zvláštní železniční stanici, aby umožnila poutníkům příjezd.

V této oblasti se nachází největší kněžský seminář na světě. Rektor semináře prohlásil, na co se při výchově seminaristů klade největší důraz: Seminarista musí mít především osobní vztah k Ježíši Kristu, musí ho znát a musí ho posadit na trůn svého srdce a předat mu veškerou vládu. Musí se zcela otevřít Duchu Svatému a dát se jím naplnit. Musíme přijímat jeho duchovní dary a být pro ně otevřeni. Ježíš je odpověď na nouzi a bídu tohoto světa, protože zevnitř proměňuje lidi.

Kněží z Kerala vycházejí zplnomocněni a působí v celém světě pro Boží království. Indičtí misionáři přicházejí také k nám do Evropy. Potkáváme je na mnoha místech, jak pořádají exercicie. I zde se dějí zázraky a obrácení.

Někteří se dívají na misijní horlivost indických misionářů kriticky. Nemusíme se však ničeho bát, pokud hlásají správnou Kristovu nauku a Bůh jejich kázání provází zázraky. Naše evropská církev nebude nikdy kopii pohnuté církve v Keralu, máme svou vlastní mentalitu, ale potřebujeme „probuzení“, potřebujeme prožít zkušenost, že Bůh je i dnes živý a působí, a to nám mohou tito indičtí misionáři zprostředkovat velice životným a duchaplným způsobem. Někteří je kritizují za jejich jed-

noduchost. Ale není snad právě v jednoduchosti síla?

Podat živou vodu

Pater Joseph Vadakkel je nejmladší z keralských misionářů. Nrodil se 16. ledna 1965 v Kallarkutty v kraji Idukki v jihoindičtém státě Kerala jako nejstarší ze tří dětí. Po návštěvě klášterní školy v Kallarkutty vstoupil do kongregace Nejsvětější Svátostí Oltářní v Kottayamu a zde dostal jméno Joseph. Po studiu filozofie a teologie byl v prosinci 1993 vysvěcen na kněze. R. 1994 založil exerciční středisko v Kalady a r. 1997 byl poprvé pozván do Evropy. Pořádá exercicie zvláště v Rakousku, Švýcarsku a Německu, ale také ve Francii, na Slovensku, ve Švédsku, Rumunsku a na Ukrajině.

V roce 2000 ho arcibiskup arcidiecéze Trichur jmenoval vedoucím biblických shromáždění. Inspirován Duchem Svatým ukazuje P. Joseph, jak může Boží slovo, Kristova přítomnost a Nejsvětější Svátost proměňovat to, co nás v životě utlačuje, rmoutí a bolí, v opravdovou radost.

Zvláštním charismatem otce Josepha je hlásat nesmírnou sílu Božího slova Písma svatého s takovou živostí, že se Bible stává trvalým zdroje síly a pozbuzení.

„S Ježíšem a Duchem Svatým jsem hrdina, bez nich nejsem nic.“ (P. J. Vadakkel)

P. Joseph již jako dítě velice uctíval Nejsvětější Svátost Oltářní. I když pocházel z dobré věřící rodiny a studoval teologii, mnoho se modlil, aby dobře poznal Písmo svaté, toužil po hlubším a bližším setkání s Bohem ve svém životě, protože věděl, že to ho uschopní, aby pravdivě svědčil o Bohu a získal mu lidi.

Pomazání Duchem Svatým

Jednoho večera při modlitebním shromáždění řekla mu jedna řeholní sestra: „Otče, obdržela jsem pro vás poselství! Dnes v noci ve tři hodiny prožijete silný dotek Ducha Svatého.“ Ten večer šel P. Joseph dříve na lůžko a rozmlouval s Bohem: „Tak mnoho let jsem studoval filozofii a teologii, aniž bych někdy udělal takovou zkušenost. Tento příslib mě činí velice šťastným. Milý Bože, půjdu nyní na lůžko, a jestliže nemáš nic proti tomu, dotkni se mě ještě dříve. Ve dvě hodiny v noci jsem cítil, jako by celé moje tělo bylo pod proudem. Moje srdce bylo naplněno nevyslovnou radostí a začal jsem se modlit v jazycích. To trvalo asi deset minut.“

Další den jsem vyhledal Patera Mathewa Najkomparambala a vyprávěl jsem mu o tomto zážitku. Vysvětlil mi, že se jednalo

o pomazání Duchem Svatým. Od té doby kdekoli kázu, působí Bůh zázraky, ať už je to v Indii nebo v Evropě, několik lidí prožije blízkost Ducha Svatého a jejich víra tím vzroste. Poznávají, že náš Bůh je živý a milující Bůh, který by se chtěl dotknout našeho srdce.“

„Máme sto důvodů k pláči, a Bůh má tisíc důvodů, aby se smál.“ (P. J. Vadakkel)

Dříve než P. Joseph slíbil, že přijme pozvání do Evropy, prosil Boha, aby mu toto poslání potvrdil. Jednou v noci měl sen, jak na jeho Bibli sestoupil jasný paprsek světla. Probudil se, rozsvítil světlo a otevřel Bibli. Jeho pohled padl na slova proroka Izaiáše 55,5: „Národy, které neznáš, přiběhnou za tebou kvůli Hospodinu, tvému Bohu, a za Svatým Izraele, který tě oslavil.“ Začal tedy s přípravou na návštěvu Evropy. Jak je možno dospět z vyprahlosti a prázdnoty, z nouze a zoufalství, z života zbaveného smyslu k Božimu Srdci, to by chtěl Pater Joseph přinést lidem.

Své přednášky osvětluje mnoha jednoduchými příklady převzatými ze života. Podobně jako není možno poslat e-mail bez správného hesla, je třeba znát pro setkání s Bohem tři správná hesla: víru, přítomnost Ježíše při všem našem konání a ponoření do Nejsvětější Eucharistie.

Co bránilo emauzským učedníkům, aby poznali mezi sebou Ježíše? Jejich srdce byla slepá, ve své porážence náladě vůbec s Ježíšem nepočítali. Neděje se nám často něco podobného? Nevzdáváme se v určitých situacích vši naděje a nemyslíme, že všechno bylo nadarmo? Cítíme v takových protivenstvích, že Ježíš jde s námi? Ježíš rozmlouvá s učedníky, oni se cítí jeho slovy a jeho přítomností přitahováni, ale světlo jim nevychází. V čem je problém? Přijímali jeho výklad jen rozumem a ignorovali přítom hlas svého srdce.

Teprve když Ježíše poznali při lámání chleba, brali hnutí svého srdce vážně. „Ptejme se, jak my zacházíme s Ježíšovou přítomností? Myslíme vědomě na to, když se cítíme špatně, že Ježíš k nám mluví a dotýká se nás? Jak často jednal Ježíš v minulosti skrze lidskou ruku a dal k nám skrze společníka na cestě dospět vysvětlující slova? Jak často však kroužily naše myšlenky výlučně jen kolem nás, takže jsme byli hluchí pro pravá slova přinášející poznání?“

Místo pro Ježíše

P. Joseph má zcela zvláštní způsob, jak vysvětlit a dát pochopit Písmo svaté.

Při každém čtení pochopíme něco více, něco jiného. Proč např. nechtěl Petr na hoře Tábor postavit pro sebe žádný stan, nýbrž jen pro Ježíše, Mojžíše a Eliáše, ačkoliv na hoře byl také on a Jakub s Janem? „Kdybychom byli na Petrově místě, jistě bychom navrhovali postavit čtyři, tedy i pro sebe. Ale Petr nemyslel na takové řešení. Nemyslel na sebe, protože znal Ježíše a byl si jist, že by spolu s dalšími dvěma učedníky jistě dostali místo v Ježíšově stanu. Když připravujete místo pro Ježíše, můžeme si být jisti, že i vy budete mít u Ježíše místo.“

Pater Joseph káže svoje exercicie v přítomnosti Nejsvětější Svátosti. Čas adorace je drahecenný čas, kdy k nám plynou obzvláštní milosti, protože Ježíš je zvláštním způsobem přítomen se svým tělem, krví a božstvím i lidstvím v Hostii.

Přátelství s Bohem a přátelství s lidmi, tak zní životní heslo tohoto dobrého učitele života. P. Joseph, který právě píše na Filipínách svou doktorskou práci a hovoří v televizi pravidelně o víře, tráví ostatní ještě zbylý čas exerciciemi a duchovními obnovami v Evropě.

*Z Leben 131/2005
přeložil -lš-*

„Předkoncilní“ - zamlžující a lživá kritika

Římský kuriální biskup Agostino Marchetto napsal „protiknihu“

Více než čtyřicet let se dvě generace teologů a četní historikové tvrdošjně pokoušeli nakreslit falešný obraz Druhého vatikánského koncilu. Důležitým exponentem této „nátlakové skupiny“ je Giuseppe Alberigo, koncilní historik (Bologna), který od šedesátých let trusí teze, že při interpretaci tohoto církevního shromáždění nestojí v popředí koncilní dokumenty, nýbrž „koncilní událost“ jako taková. Pravý Koncil je „duch koncilu“. Koncil podle něho není možno redukovat na pouhá písmena jeho textů. Vlastní reformní dílo koncilních otců jde mnohem dále. A tak se stalo, že mnoho nejrůznějších lidí vydává za plody Koncilu nejrůznější věci, které sice v koncilních dokumentech nenajdeme, ale které údajně odpovídají „duchu koncilu“: laická kázání, svěcení jáhenek, odbourání latiny, popření obětího charakteru mše svaté, interkomunio, náboženský pluralismus, součinnost laiků při výběru biskupů atd. atd.

Je to proto dobrá zpráva, že římský biskup Agostino Marchetto napsal knihu pod titulem:

Druhý vatikánský koncil. Publikoval tak protipohled na dějiny Koncilu, který se otočil zády k zmlženému „duchu koncilu“. A je to dobrá zpráva proto, že je v Římě zřejmě ochota vyrovnat se s falšováním tohoto důležitého církevního shromáždění. Při představování knihy byli přítomni předseda italské biskupské konference kardinál Camillo Ruini, bývalý italský prezident Francesco Cossiga a zakladatel Společenství sv. Jiljí, církevní historik Andrea Ricardi. Jak řekl kardinál Ruini při této příležitosti, uplynula tři století, než bylo mezi rokem 1949 a 1975 zveřejněno vyvážené hodnocení jiného významného církevního shromáždění: *Dějiny Tridentského koncilu* od německého profesora Huberta Jedina. Z toho pohledu máme ještě čas, ale již nyní je jasné, že Druhý vatikánský koncil neznamená žádný přelom mezi „předkoncilní“ a „pokoncilní“ dobou. Toto rozlišování se nehodí pro věcnou diskusi a bylo by nejlépe, kdyby o něm už nebylo nic slyšet.

*Z Komma 28/2005
přeložil -lš-*

STAVEBNICE KOSTELŮ

Řeckokatolický klášter Bukacz na Ukrajině se ujal iniciativy jak odpomoci katastrofálnímu nedostatku kostelů v zemi. Před třemi roky koupili baziliánští mniši starou státní továrnu na zpracování dřeva a s německou pomocí ji vybavili novým technologickým zařízením. V nových dílnách se budou v rámci akce „100 kostelů pro Ukrajinu“ vyrábět dílce, ze kterých je možno na určeném místě sestavit kostel. Jedna stavba přijde na 20 000–50 000 €. Poptávka po těchto stavebnicových kostelích je velká.

Klášter Bukacz je tradiční duchovní centrum kdysi rakouské části Haliče. Tato akce navazuje na dávnou tradici, kdy měly kláštery za úkol budovat v zemi kostely.

Vážení čtenáři, prosíme opravte si ve Světle č. 34/2005 na str. 5 v posledním odstavci datum **3. července 1967**, správně mělo být: **3. července 1937**. Za tento šotek se omlouváme a děkujeme za upozornění i za pochopení. Redakce.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

blahobytu. Pojmy jako „hřích“, „soud“, „peklo“, „pokání“ se ze slovníku kazatelů vytratily jako dnes už nepoužitelné nástroje „zastrašování“ anebo v lepším případě jako skutečnosti jednou pro vždy překonané Boží dobrotou a slitovností, protože peklo, pokud nějaké je, je prý prázdné.

Kázání o hříchu a jeho podstatě patřila „před koncilem“ k samozřejmé součásti každých exercicií a každé duchovní obnovy. Dnes se kazatelé namnoze bojí nazvat hřích pravým jménem, aby se snad hříšníci necítili dotčeni, ačkoliv by bylo pro ně daleko prospěšnější a spasitelnější, kdyby jim někdo nastavil neúprosné zrcadlo, aby si živě uvědomili svůj žalostný a nebezpečný stav. I tam, kde se má výslovně mluvit o hříchu, jak je tomu v úkonu kajícího v úvodu mše svaté, nastupují často vyhýbavé eufemismy a upřímná lítost se rozplývá v neurčitých úvahách. Kdo se dnes ještě bojí hříchu jako největšího ze všech možných neštěstí? Pokud ho však za opravdové neštěstí nepokládáme, pak je pro nás četba třetího čtení tuto neděli pouhou formalitou bez vztahu k současnému životu. Náš Pán se však tak blahosklonně na hřích nedíval. Právě proto, že skutečnou hrůzu hříchu dokonale poznává, neváhal sestoupit z nebe, vystoupit proti hříchu s nasažením a obětí vlastního života, a vyzývá nás, abychom boj proti hříchu pokládali za svou prvořadou povinnost, a to nejen pokud jde o naši osobu, ale i o hřích v našem okolí.

Rozdíl mezi stavem milosti a stavem hříchu je v tom, komu pronajímáme své srdce. Být ve stavu hříchu znamená totéž jako dát výpověď Bohu a otevřít dokořán dveře jeho a svému úhlavnímu nepříteli, o jehož ničemnosti a ohavnosti si

nemůžeme učinit dostatečnou představu. Může mi být lhostejné, zda ke mně můj bratr nebo sestra přichází s Bohem anebo s ďáblem v srdci? Kdyby kolem sebe šířil odporný pach nebo kdybych věděl o jeho prudce nakažlivé smrtelné nemoci, jistě bych něco podnikl nejdříve taktně sám a pak i ve spolupráci s druhými. Hřích a ďáblova přítomnost v člověku je něco mnohem horšího. Jestliže vyloučení hříšníka ze společenství je až to poslední řešení, znamená, že tím prvním úkolem je služba lásky: pomoc k nápravě. Čím více si uvědomujeme hrůzu, odpornost a neštěstí hříchu, tím větší soucit by v nás měl probouzet pohled na bratra, který v hříchu setrvává. V tom je vlastně klíč k problému, jak sloučit lásku k hříšníkovi s nenávistí k hříchu. Bratrské napomenutí nemůže být projev nadřazenosti a soudu „spravedlivého“ nad hříšným, nýbrž služba lásky milosrdného Samaritána, který se nevyhýbá oportunisticky potřebnému a těžce zraněnému jako levita nebo kněz. Kdo by chtěl tuto odpovědnost za bratra brát na lehkou váhu, může se poučit z prvního čtení z proroka Ezechiele, že velice riskuje.

Zatvrzelého hříšníka, který odmítá soukromé i veřejné napomenutí, staví Pán naroveň pohanovi. Takové přirovnání už na nás příliš nepůsobí, protože naše představa o tom,

co to znamená pohan, se také velmi vyprázdnila. To je další omyl poslední doby, jako by naše otevřenost vůči všem měla znamenat také otevřenost vůči všemu. Tak jako naše vstřícnost vůči hříšníkovi je diktována soucitnou láskou k němu a nenávistí vůči hříchu, tak také otevřenost vůči pohanům nemůže být projevem smíru s jejich pohanstvím, ale právě naopak musí být vedena vědomím povinnosti zachránit ty, které Lhář a otec lži drží v žalostném stavu a zaslepenosti.

To platí stejnou měrou i o islámu. Religionisté zařazují islám mezi zjevená náboženství. Kdo je však původcem tohoto „zjevení“? Islámské prameny udávají, že je diktoval sám archanděl Gabriel. Kdyby tomu tak skutečně bylo, musel by tento anděl projít za pět set let od zvěstování v Nazaretě velkým přeškolením, při kterém zcela ztratil paměť. Spíše se jedná o dvojníka zcela jiného původu, který si jako mimikry vypůjčil pouze archandělovo jméno. Máme tedy co do činění nikoliv se „spřízněným“ monoteistickým náboženstvím, jehož otcem je Abrahám, nýbrž s nebezpečným „antináboženstvím“, velkým plagiátem židovsko-křesťanské tradice, který má zcela jiného otce. Není proto divu, když islám ty, kdo věří v trojjediného pravého Boha a jeho Syna Ježíše Krista, označuje za nevěřící. Vyznavači islámu se stali polito-

váníhodnou obětí a vězni grandiózního klamu, který se navíc dokonale vyzbrojil proti každému odhalení.

I vůči muslimům máme tedy Kristem a křesťanskou láskou uloženu misijní povinnost, ale ta se stává stále více problematická, protože ať si to připouštíme nebo ne, hrajeme s islámem od začátku dlouhodobou partii kdo z koho. K tomu, co si islám přísvojil z křesťanství, patří totiž i jeho nárok a přesvědčení, že je to právě islám, který má uloženo rozšířit se po celém světě a nahradit tak ostatní „zfalšovaná“ náboženství. Po někdejších historických vítězstvích křesťanů se nyní tato partie na duchovním poli vyvíjí pro evropské křesťanství stále nepříznivěji. Protože se Evropa nechce vzdát způsobu života, který neodpovídá Božímu zákonu, jen tím podporuje islám v přesvědčení o jeho nadřazenosti a jeho poslání odstranit zkažené náboženství, které selhalo. Osobní hříchy se stávají hrobem celé společnosti. Přitom křesťanský Západ jako zdemoralizovaná armáda plná dezertérů místo aby se pod hrozbou „Božího biče“ rozpomenul na své pravé kořeny a podle toho se vzchopil a obnovil své mravy a svého původního křesťanského ducha, utěšuje se zcela bláhovou myšlenkou, že nepřítel půjde v jeho stopách a podlehe stejné demoralizaci.

Dialog s jinověrci může být také dvojsečná zbraň. Jestliže ze setkání s námi budou odcházet posilněni v přesvědčení, že jejich náboženství je rovnocennou paralelní cestou ke spáse, prokážeme tím jim i Bohu medvědí službu a ještě více zkomplikujeme uložené misijní poslání. Především bychom měli myslet na dialog se svým svědomím a pokorně si vyprošovat pomoc a milost obrácení.

-red-

Počátky Církve (21)

Do Říma

(Skutky 25,13-28,31)

V minulém oddílu jsme viděli, jak se Židé spikli proti Pavlovi, zatímco prokurátoři a vládcí se chovali podobně jako Pilát v procesu s Ježíšem. Pavel je tedy nyní vězněm, ale pod římskou stráží se těší poměrné volnosti. Brzy budeme o něm rozjímat jako o nevinném a uslyšíme jeho poslední řeč před králem, ze které vyznívá celá Pavlova velikost a jeho láska ke Kristu spolu s radostí, že může o něm ještě jednou vydat svědectví. Budeme ho pak provázet na jeho cestě do Říma.

V Cesareji: Festus a král Agripa (25,13-27)

Festus, který vystřídal ve vládě Felixe (roku 60), převzal „případ Pavel“, který se odvolal k císaři. Trápila ho jedna věc. Nevěděl, jak má zdůvodnit odeslání Pavla k císaři. Přišla mu na pomoc návštěva Agripy II., iturejského krále v Trakonitidě, Galileji a Pereji.

Agripu nenáviděli Židé a zvláště velekněží. Když se Festus setkal s Agripou, využil toho a vložil mu „případ Pavel“. Agripa byl ochoten Pavla vyslechnout a Festus mu vyhověl.

Další den se představil se svou ženou Berenikou a velkým doprovodem. Festus dal přivést do sálu Pavla, obrátil se na přítomné a řekl: *Králi Agripo a vy všichni přítomní! Pohleďte na tohoto člověka, kterého Židé chtějí usmrtit. Já jsem nyní přesvědčen, že nespáchal nic, za co by zasloužil smrt. Protože se odvolal k Augustovi, rozhodl jsem se, že ho k němu odešlu. Ale nenašel jsem nic, co bych měl napsat vladaři. Proto jsem ho dal předvést vám, abych měl po tomto slyšení o čem psát. Zdá se mi totiž absurdní odesílat vězně, aniž bych označil obvinění, které je proti němu vzneseno.* Agripa se obrátil k Pavlovi a řekl: *Dovoluji ti, abys vložil svůj případ.*

Pavlova řeč (26,1-23)

Máme před sebou nejpracovnější a nejrafinovanější Pavlovu řeč. V podstatě je to obhajoba, ale v závěru se z ní stává svědectví o Ježíšovi. Uplatňuje se tu přesně to, co řekl Ježíš Ananiášovi: *Vývolil jsem ho, aby donesl zvěst o mně králům...* (9,15). Nyní stojí Pavel před králem, tak jako před ním stál Ježíš (Lk 23,6-13). Struktura řeči je podobná jako ona v 22,1-16: Pavel mluví o svém životě víry jako farizej (26,4-8) a jak pronásledoval křesťany (26,9-11), jak ho Zmrtvýchvstalý povolal, aby byl jeho svědkem (26,12-18), a jak o něm svědčil před malými i velkými (26,19-23).

26,1-8: *Můj život od mládí, jaký jsem vedl od začátku, zna-*

Starý zákon - Mojžiš a proroci

ji všichni židé... jen kdyby chtěli svědčit... A teď stojím před soudem, protože doufám ve vyplnění toho, co Bůh našim otcům zaslíbil. Našich dvanáct kmenů doufá, že toho dosáhnou vytrvalou služ-

Svatý Pavel, mozaika, Ravenna

bou Bohu dnem i nocí. ... Proč se vám to zdá neuvěřitelné, že Bůh krísí mrtvé?

Z tohoto textu je jasné, že spor s veleradou má charakter nikoliv politický, ale teologický: je to naděje celého Izraele v budoucí vzkříšení. Celý Izrael v něm očekává naplnění, zatímco pro druhé se jeví jako neuvěřitelné. Neříká se to tu výslovně, ale je jasné, že naplnění začalo, když Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých.

26,9-11: Nyní Pavel mluví o svém životě farizea, jak to už udělal jinde. Jeho touhou bylo, aby byl v souladu se svou vírou, která ho vedla k pronásledování křesťanů. Jeho svědomí mu říkalo, že tak má jednat. Poslechněme si ho:

Já jsem se domníval, že musím podnikat všechno možné proti jménu Ježíše Nazaretského. A to jsem také v Jeruzalémě dělal. Vyžádal jsem si plnou moc od velekněží. Bez mezí jsem zuřil a pronásledoval je i ve vzdálených městech. Za těchto okolností jsem šel také do Damašku, když...

26,12-18: Nyní hovoří, jak ho Kristus povolal, ale jeho vyprávění je odlišné od kapitoly 9 a 22. Zde vypráví, jako by mu vše zjevil přímo Ježíš. Je pravděpodobné, že s odstupem let vykládá tuto událost ve světle své dlouholeté apoštolské zkušenosti. To, co říká, je velice důležité:

Cestou do Damašku - bylo to v poledne - uviděl jsem, králi, jak světlo z nebe nad slunce jasnější obklopilo mne i mé druhy, kteří tu cestu konali se mnou. Všichni jsme padli na zem a já sem uslyšel hlas, který mi řekl hebrejsky: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ? Těžko ti bude kopat proti bodci.“ Já jsem řekl: „Kdo jsi, Pane?“ A Pán mi odpověděl: „Jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň a postav se na nohy. Neboť proto jsem se ti zjevil, abych z tebe udělal svého služebníka a svědka toho, co jsi viděl a co ti ještě ukážu. Zachráním tě před židovským lidem i před pohany, ke kterým tě posílám, abys

otevřel jejich oči a aby se obrátili ze tmy ke světlu, z moci ďáblův k Bohu. Tak dosáhnou vírou ve mne odpuštění hříchů a údělu mezi posvěcenými.“

„Těžko ti bude kopat proti bodci.“ – V řečtině je to přísloví, které popisuje marnost odporu proti Božím vlivu v budoucím chování. A to je to, co Pavel pak ihned říká: *Nemohl jsem neposlechnout* (v. 19). Od té chvíle se Pavel cítil jako přinucen stát ve službách Zmrtvýchvstaleho, nebo – jak říká v listu Filipským – byl *uchvácen Kristem* (3,12). Tzn. byl prostoupen jeho neodolatelným duchem: nezbytností kázat evangelium (1 Kor 9,15–18). Proto přijal jako velkou jistotu: Kristus se mu bude dále zjevovat, tak jak se mu zjevil před několika dny (23,11), a ujistil ho, že ho vysvobodí ze všech nebezpečí a podrží si ho pro svou misi, která má za cíl obrácení, které povede k odpuštění hříchů a k vykonání všeho toho, o čem nyní vypráví kráľ Agripovi.

26,19–23: *Proto, králi Agripo, nemohl jsem neuposlechnout nebeské vidění. A tak nejprve v Damasku, pak v Jeruzalémě a po celé judské zemi a nakonec i pohanům jsem kázal, aby se napravili, vrátili k Bohu a dokázali svoje obrácení skutky. Proto se mě židé v chrámě zmocnili a chtěli mě zabít. Ale s Boží pomocí jsem živ a ještě dnes vydávám svědectví před malými i velkými. Říkám jen to, co mluvili proroci a Mojžiš, že se má stát, že totiž Mesiáš je podroben utrpení a že jako první vstane z mrtvých.*

Kolikrát jsme slyšeli Pavla hlásat tuto pravdu. Proto nemoohl svou řeč zakončit jinak. A my musíme být vděční Lukášovi, že nám zachoval tuto řeč i onu, kterou pronesl k představeným Efesu, protože nám vykresluje krásný Pavlův obraz.

(Pokračování)

Z *Maria Ausiliatrice* 1/2005
přeložil -lš-

Deváté a desáté Boží přikázání: „Nepožádáš“ (2)

II. Provinění proti ostatním přikázáním

Vyplatilo by se projít také ostatní přikázání a pokaždé zvážít, nakolik věrné zachovávání představuje lásku k lidem a naopak jejich přestupování bezohlednost a nelásku.

Přitom se nejedná pouze o vnější skutky. Také vnitřní smýšlení člověka je třeba uvést do souladu s řádem, do souladu s láskou k Bohu a k lidem.

A právě zde přijde ke slovu 9. a 10. přikázání.

V původním textu stojí: *Nebudeš dychtit po ženě svého bližního. Nebudeš toužit po domě svého bližního ani po jeho poli ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.*

Bůh se dívá na srdce. Proto jsme povoláni bdít i nad tajnými kouty svého srdce a až do posledního místa zkoumat, co je tam zlého.

1. Co je třeba k tomu, aby bylo možno v jednotlivém případě mluvit o hřichu?

Hřich se objevuje tehdy, když je v srdci rozpor:

- a) proti Božím přikázáním,
- b) když jsme si vědomi, že se jedná o Boží přikázání,
- c) když v tomto rozporu, ačkoliv jsme ho poznali, dobrovolně setraváme a podle něho jednáme.

Tyto tři momenty spolu tvoří základní pravidlo, podle kterého je možno posoudit, zda v jednotlivém případě došlo k hříšnému jednání.

2. Co je třeba k tomu, aby bylo možno mluvit o těžkém, smrtelném hřichu?

Existuje definice, která závazně prohlašuje, co je těžký a co je lehký hřich a podle které můžeme poznat, že se z hřichu musíme zpovídat?

Odpověď na tuto otázku je: a) teoreticky snadná: Přestoupení Božího zákona v důležité věci s jasným vědomím a dokonale svobodou.

b) prakticky však velice obtížná.

Je zde především otázka, kdy se jedná o důležitou věc? Jsou případy, kdy je důležitost a závažnost věci zcela jednoznačná. Když Pavel říká: *Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast* (1 Kor 6,9–10) (vždy za předpokladu, že tyto zločiny páchají s plným vědomím a se svobodnou vůlí), pak s tím můžeme bezvýhradně souhlasit.

V některých případech nás o důležitosti věci poučuje církev. Návštěva mše svaté v neděli a zasvěcené svátky, povinnost alespoň jednou v roce přistoupit ke svátosti pokání a přijmout Eucharistii. Ale dokonalý katalog těžkých hříchů neexistuje.

c) V této souvislosti si musíme uvědomit:

Trestem za smrtelný hřich je peklo. V souvislosti s tak těžkým trestem musí stát také opravdu těžká vina. Kdo se však zabývá otázkou, co je možno si dovolit, aby to ještě nebyl těžký hřich, je na zcela falešné cestě.

d) Bůh naší křesťanskou povinnost neformuloval: „Nesmíš spáchat těžký hřich“, nýbrž: „Miluj Pána Boha svého z celého srdce a bližního jako sebe.“ Naše křesťanství se proto nemůže vyčerpávat otázkou: „Kolik je třeba k tomu, aby hřich byl těžký“, nýbrž: „Co mám dělat, abych miloval Boha, sloužil mu a mohl věčně žít s ním.“ Nejde tedy o to, vytýčit geometrickou linii mezi smrtelným a lehkým hřichem, mezi těžkým nebo lehkým proviněním, nýbrž v každém případě o upřímnou lítost a obrácení.

e) Je důležitější také snadnější dát se celým srdcem na cestu obrácení než si lámat hlavu, zda jsme vinní těžkým nebo lehkým hřichem. Jaká byla skutečná míra poznání a vůle, které jsou nezbytné pro naplnění podstaty těž-

kého hřichu, může často posoudit jedině Bůh.

f) Ale ani tzv. lehké hřichy nejsou vždy pouhými slabostmi, nýbrž mohou být vážnými a pro život duše nebezpečnými zraněními podobně jako při nemoci: i lehké zranění může mít vážné, dokonce smrtelné následky. Z tohoto důvodu je nesmíme brát na lehkou váhu. Je totiž velký rozdíl mezi řadou takto zraňujících hříchů, které jsou projevem sklonu k vlažnosti, povrchnosti a stále více zesilují nebezpečí, že vyvolají odvrát od Boha, a mezi hřichy ze slabosti, ke kterým dochází na cestě očišťování a ustavičného obrácení, protože starý hříšný sklon ještě nebyl překonán, ale přivádějí duši vždy znovu k upřímné lítosti a předsevzetí k obrácení.

III. Obrácení

Ježíš Kristus nám ukázal cestu, jak je možno vyléčit hřích: návratem do otcovského domu, překonáním všech rozporů a rozdělní, smířením s Bohem a s lidmi.

1. Rozjímáme o obrácení mar-notratného syna:

Tu šel do sebe: Vstanu a půjdu k otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou. Již nejsem hoden nazývat se tvým synem. – Vstal tedy a šel ke svému otci (Lk 15,18n).

2. Lásky otce:

Přečteme si uchvacující zprávu: *Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a byl jat slitováním. Spěchal mu naproti, objal ho a políbil* (Lk 15,20n).

Syn ale řekl otci: „Zhřešil jsem proti nebi a před tebou. Již nejsem hoden nazývat se tvým synem.“

Ale otec poručil služebníkům: „Přineste rychle nejlepší oděv ooblečte mu ho. Dejte mu prsten na ruku a obuv na nohy. Pak přiveďte vykrmené tele a zabijte je. Chceme slavit hostinu a radovat se. Protože tento syn byl mrtev a opět žije, byl ztracen a opět je nalezen.“ A začal se veselit (Lk 15,21–24).

3. Čemu se z toho můžeme naučit?

a) Rozlišovat mezi hříchem a hříšníkem:

Bůh nenávidí hřích, ale miluje hříšníka, tak jako otec miloval ztraceného syna. Proto ve známém vzbuzení lítosti stojí: „Bože, ty nenávidíš hříchy a přísně je trestáš. Jsi plný lásky ke mně. Zemřel jsi za mne na kříži. Odpusť mi, milosrdný Otče!“

b) Mít odvahu k lítosti a k obrácení, když máme před očima lásku Otce a lásku našeho Pána Ježíše Krista: Druhá božská osoba se stala člověkem, aby nás osvobodila od hříchů. Je božským lékařem, kterému se s důvěrou můžeme svěřit.

c) Nutným předpokladem pro odpuštění a uzdravení je lítost: bolest a odpor duše nad spáchanými hříchy.

Vzhledem k svátosti pokání: Nejdeme k lékaři teprve tehdy, až zemřeme. – Svátost pokání je svátost uzdravení a je možno se uchránit před pádem do smrtelného hříchu, jestliže se pravidelně a pokorně zpovídáme a prosíme o pomoc, radu a sílu. Ježíš je Vykupitel a lékař, který každému, kdo přijímá vděčně dar pokoje, uděluje uzdravení.

Čím vážnější je ochota nastoupit a jít cestou obrácení, tím větší je také pokoj a jistota, že se nacházíme ve stavu milosti. Platí obecně, že křesťané, kteří berou vážně a upřímně svůj vztah k Bohu a k bližním, při konkrétní pochybnosti, zda se v jednom případě dopustili smrtelného hříchu, mohou zpravidla předpokládat pro sebe příznivější soud.

Pius XII. nazývá svatou zповěď pokání tou svátostí, která podporuje sebezpoznaní, prohlubuje pokoru, uchopuje lidské slabosti u jejich kořene, bojuje proti nedbalosti, očisťuje svědomí, posiluje vůli, umožňuje spásné vedené duše, rozmnožuje milost posvěcující.

Svatý František říká: „Mějte v úctě zbožnou zповěď!“

*Z Dienst am Glauben 3/2004
přeložil Iš-*

Pak je zde osobní modlitba každého z nás, kterou nemáme zanedbávat. Všechny děti mají chvíle, kdy usilují o to, setkat se se svým otcem samy, aby mu v soukromí vyložily své problémy, prosily ho o jeho radu a pomoc. Bůh je náš pravý Otec; proto se musíme snažit o to, setkat se s ním sami, abychom mu přednesli své prosby, své díky, své projevy věrnosti a lásky; abychom mu předložili své těžkosti, obdrželi jeho pomoc, jeho radu, jeho světlo, milost a útěchu.

Je to v této modlitbě, prožívané v důvěrném rozhovoru s Kristem, kde se máme připravit na plnění poslání, které nám Bůh chce svěřit, protože je to v tomto setkání, kde nám Bůh dává světlo, sílu a milost spolu s dary Ducha Svatého. Jen tak můžeme být spolu se svými bratry a sestrami apoštoly a zprostředkovateli Kristova slova.

Kromě těchto chrámů vybudovaných lidskýma rukama máme však další chrámy, neméně skutečné, kde se máme modlit a přinášet Bohu své oběti: je to naše duše, naše srdce a naše svědomí. Tam je Bůh! Tam přebývá Nejsvětější Trojice! Jestliže se nacházíme ve stavu milosti, jsme chrámy Božími: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jan 14,23).

Stojíme zde před tajemstvím Božího přebývání v nás, které se uskutečňuje nejenom skrze reálnou přítomnost Ježíše Krista, když ho přijímáme ve svátém přijímání pod konsekrovanými způsoby chleba a vína, kde je přítomen a dává se nám se svým tělem, krví, duší a božstvím, tak živý a skutečný, jako je v nebi, a tak sestupuje do naší duše, že se s námi ztotožňuje v jednotě úplného darování; nýbrž se uskutečňuje také skrze reálnou přítomnost tří božských osob, které přetvářejí naši duši v živý a stálý chrám svého pře-

bývání, pokud se pro svůj hřích nestáváme nehodnými jejich božské přítomnosti.

Tak nám to říká svatý apoštol Pavel: „*Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je sva-*

tý, a ten chrám jste vy!“ (1 Kor 3,16-17). Apoštol zde upozorňuje na ty, kdo hříchem znesvěcují Boží chrám, který je v jejich duši, a tak se stávají nehodnými Boží přítomnosti v sobě. My máme povinnost být svatí, tj. neurážet Boha hříchem přestupováním jeho zákona ve vážné věci a ani v lehké věci vědomě a dobrovolně.

O něco dále v témže listu sv. Pavla čteme: „*Tělo však není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? (...) Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! (...) Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal*

Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem“ (1 Kor 6,13-20). Někdy jsme si nebyli dobře vědomi neocenitelného pokladu, který v sobě nosíme, a proto čas to žijeme tak nedbale!

Víra v nás je umrtvena, a proto její světlo neosvěcuje naše kroky, a tak je náš život bez síly, naše modlitba bez zápalu a naše intimní spojení s Bohem postupně slabne a vyhasíná. Abychom odpověděli na tuto výzvu k modlitbě, s kterou se na nás obrací Bůh prostřednictvím poselství, je nutné v nás zintenzívnit život víry, která nás povede ke skutkům potřebného sebezáporu, abychom neuráželi Boha a setrvali v jeho milosti.

Víme dobře, jak slabá je naše vůle a jak potřebujeme sílu milosti, abychom dokázali zvítězit nad pokušeními, která na nás dorážejí, nad nebezpečími, jež nás obklopují, a nad sklony, které nás naklání ke zlému. Proto nás Ježíš Kristus učil prosit Otce: „*A neuved' nás v pokušení“* (Mt 6,13).

Když nám Ježíš Kristus řekl, že bez něho nemůžeme dělat nic dobrého (srov. Jan 15,5), přijmeme jako svou sílu modlitbu, jejímž prostřednictvím nám Bůh udělí potřebnou milost, abychom chápali jeho přikázání, uměli je zachovávat, a tak si zasloužili pomoc jeho otcovské lásky: „*Proste, a dostanete; hleďte, a naleznete; thučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo thuče, tomu se otevře. (...) Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, tím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí“* (Mt 7,7-8.11). Toto je příslib, který nás povzbuzuje k důvěře v modlitbu a svědčí nám o její účinnosti.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

 Dne 29. července 2005 ve Znojmě-Hradišti po dlouhodobé nemoci odešla na věčnost Matka Inviolata Krupková, SCB. V letech 1988-1994 zastávala službu generální představené Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského. Prosíme o modlitbu. Ať odpočívá v pokoji.

Nesnadný úkol si před sebe postavilo na počátku 90. let minulého století **středoškolské zařízení pro problémové chlapce ve Vřesovicích na Prostějovsku**. Dává šanci těm hochům, kteří se už na sklonku dětského věku dostali nějakým způsobem na okraj společnosti, a pomáhá jim zařadit se zpět. Školu převzal před časem od státu Olomoucký kraj, který nyní zajišťuje, aby zařízení naplnilo volná místa a fungovalo pro celý region.

Na rozdíl od jiných škol hledá Mgr. Jan Jiříček, ředitel školy a vřesovický duchovní správce v jedné osobě, žáky v diagnostických a nápravných ústavech, SOS vesničkářích, psychiatrických léčebnách a u sociálních kurátorů. „Nabízíme rodinné zázemí, ubytování, individuální přístup, naplnění volného času, kulturní a sportovní aktivity. Chlapci u nás mohou dokončit základní vzdělání, vyučit se a případně po škole i zůstat,“ vypočítává ředitel učiliště, které připravuje zedníky a stavební dělníky.

Klientem učiliště se může stát každý, kdo má ukončenou povinnou školní docházku. „Dáváme šanci, často poslední, všem, bez toho, abychom se dívali zpět,“ vysvětluje filozofii školy její ředitel. Předpokladem pro přijetí není jednička z mravů či výborný prospěch. Naopak předností je původ v rozvrácené rodině či život bez rodičů, v ústavech a domovech, výchovné a studijní problémy, nezaměstnanost.

Sociálně vzdělávací projekt založený na křesťanských principech navazuje na odkaz italského kněze a vychovatele Jana Boska, který v 19. století vytvořil koncepci práce s problémovou mládeží. Chlapci se mnohdy poprvé ocitají v „normálním“ prostředí, kde se na ně pohlíží jako na osobnosti, v malém kolektivu se učí řešit mezilidské problémy stejně jako většina společnosti, škola jim pomáhá najít kamarády, sebedůvěru, práci, smysl života, případně víru v Boha. Podobné školy jsou u nás popelky. Ta ve Vřesovicích odvádí nesmírně pozitivní a užitečnou práci, protože pomáhá vracet problémové mladé lidi do normálního života.

Adresa: Střední odborné učiliště DON BOSCO, 798 09 Vřesovice 107, tel.: 582 368 181.

Poutní slavnost Panny Marie v ROKOLI u Nového Města nad Metují se koná v **neděli 11. září 2005**. Mše sv. v 10.30 hod. a v 15.00 hod., v 13.30 hod. křížová cesta.

Duchovní správa **poutního kostela Sv. Jakuba Většího a Sv. Anny ve Staré Vodě** oznamuje, že poutní mše svatá ze svátku Narození Panny Marie se bude konat v **neděli 11. září 2005 v 15 hodin**.

SVATÝ KOPEČEK U MIKULOVA:

PROGRAM MARIÁNSKÉ POUTĚ V ROCE EUCHARISTIE 2005

Sobota 3. září: 18 hod. – kostel sv. Václava – mše svatá.

Neděle 4. září: 7 hod. a 8 hod. – kostel sv. Václava – mše svaté za poutníky • 9.15 hod. – od kostela sv. Václava vyjde krojovaný průvod poutníků s milostnou sochou Černé madony na Svatý Kopeček • 9.15 hod. – kostel sv. Šebestiána na Svatém Kopečku – mše svatá • 10.30 hod. – návřší Svatého Kopečku – hlavní poutní mše svatá, svátostné požehnání • 13.30 hod. – kostel sv. Václava – mariánská pobožnost • 14.00 hod. – kostel sv. Václava – Te Deum – závěrečný koncert festivalu pěveckých sborů KAMPANILA 2005.

Příležitost k přijetí svátosti smíření bude během všech bohoslužeb.

PODZIMNÍ VÍKEND S DUCHOVNÍM PROGRAMEM PRO OSAMĚLÉ MATKY

Termín a místo: 14.–16. 10. 2005, exerciční dům Český Těšín. Víkend povede P. Antonín Krasucký OP. Cena pobytu je cca 550 Kč. O přihlášku na víkend a bližší informace si napište na adresu: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 587 405 250-3, e-mail: reznickm@arcibol.cz.

SETKÁNÍ OSAMĚLÝCH A ROZVEDENÝCH RODIČŮ

Termín a místo: sobota 22. 10. 2005 od 10.00 do 14.00 hod., v budově arcibiskupské kurie, sál II. patro, Biskupské nám. 2, Olomouc. Na programu bude přednáška **PhDr. Kateřiny Lachmanové a P. Vojtěcha Kodeta O.Carm „Překážky duchovního růstu“** a možnost konzultace s přítomnými odborníky. Po předchozí domluvě lze zajistit souběžný program pro děti. Setkání je také určeno ovdovělým a svobodným rodičům. Pořádá Centrum pro rodinný život v Olomouci, tel.: 587 405 250-3, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Liturgická čtení

Neděle 4. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 33,7–9

Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)

2. čt.: Řim 13,8–10

Ev.: Mt 18,15–20

Pondělí 5. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,24–2,3

Ž 62(61),6–7,9

Odp.: 8a (*U Boha je má spása a sláva.*)

Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 6. 9. – ferie

1. čt.: Kol 2,6–15

Ž 145(144),1–2.8–9.10–11

Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)

Ev.: Lk 6,12–19

Středa 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara

Grodeckého

1. čt.: Kol 3,1–11

Ž 145(144),2–3.10–11.12–13ab

Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)

Ev.: Lk 6,20–26

Čtvrtek 8. 9. – svátek Narození

Panny Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a nebo Řim 8,28–30

Ž 13(12),6ab.6cd

Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásám v Pánu.*)

Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Pátek 9. 9. – nez. pam. sv. Petra

Klavera

1. čt.: 1 Tim 1,1–2.12–14

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11

Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)

Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 10. 9. – nez. pam. bl. Karla

Spinoly nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Tim 1,15–17

Ž 113(112),1–2.3–4.5a+6–7

Odp.: 2 (*Buď velebena Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 6,43–49

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 9.	PO 5. 9.	ÚT 6. 9.	ST 7. 9.	ČT 8. 9.	PÁ 9. 9.	SO 10. 9.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1493	1106	1122
Žalm	783	783	786	783	783	785	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1494	1107	1123
Antifony	1030	1046	1062	1076	1494	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1495	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1065	1080	1495	1111	1499
Prosby	1033	1049	1065	1080	1655	1111	1126
Záv. modlitba	714	1050	1065	1493	1495	1726	1499
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1495	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1496	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1495	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1497	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1498	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1661	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1498	1120
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1074	1090	1498	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1664	1121
Záv. modlitba	714	714	1060	1075	1493	1495	716
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NÁŠ LETOPOČET

Jan Pouč

Původce křesťanského letopočtu Dionysius byl viněn, že špatně vypočítal náš letopočet. Někteří tvrdili, že je tu rozdíl 5 let, jiní 9 let. Už to dokazuje, že k svému závěru nedošli na základě výpočtů, protože údajná chyba může být jen jedna. P. Pouč se věnoval své práci mnoho let a srovnáním roku solárního s rokem lunárním, který byl tehdy používán, došel k závěru, že Kristus se narodil skutečně v našem roce -1 a zemřel určitě v roce 33. Všimá si též letopočtu židovského, seleukovského, babylonského, egyptského a srovnáním s našim mu ony dávají za pravdu. Objevil rovněž, že Flaviovy „Starožitnosti“ byly na některých místech záměrně porušeny a neporušená místa sama pachatele usvědčují. Stalo se tak, aby se zdálo, že náš letopočet má chybu. Práci vysázel P. Alois Kotek a její kopii lze objednat v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.

Volné listy, A4, 68 stran, 65 Kč

SPOLEČENSTVÍ A SLUŽBA

(Lidská osoba stvořená k Božímu obrazu)

Mezinárodní teologická komise

Český překlad dokumentu shrnujícího nauku o člověku a jeho důstojnosti, jak se s ní setkáváme v dokumentech 2. vatikánského koncilu a encyklikách papeže Jana Pavla II. Dokument se nevyhýbá ani otázce evoluce, pokračuje v duchu encykliky Pia XII. *Hu-*

mani generis, zaujímá stanovisko k problematice genového inženýrství, lidské lásky, jako i důstojného závěru života. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 64 stran, 79 Kč

JOSEPH KARDINÁL RATZINGER - BENEDIKT XVI.

(Křesťanství na přelomu tisíciletí)

Peter Seewald

Rozhovor s kardinálem Ratzingerem, který je zdařilým průvodcem myšlením a životem papeže Benedikta XVI. Vyslovuje se k základním otázkám budoucnosti církve, papežství, mezináboženského dialogu. Nevyhýbá se tématům, jako je antikoncepce, svěcení žen, celibát, ale také církevní daně nebo západní hospodářský systém. Podrobně probírá i jednotlivé etapy svého života.

Portál, váz., přebal, A5, 198 stran, 249 Kč

BUĎ VČAS NA SPRÁVNÉM MÍSTĚ

(Zápisník na každý den)

Zápisník obsahuje rozvrh hodin, kalendář jmen, plánovací týdenní kalendář, důležité informace do školy (např. tabulka chemických prvků, základní přehled spisovatelů apod.), taháky pro život a stránky pro osobní zápisky. Druhé přepracované vydání.

Portál, brož., 164x117 mm, 146 stran, 59 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vittek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerece: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávané novinových zásielok povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzigorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.